

Téma: Do jaké míry může stát v mimořádné situaci nebo nouzovém stavu omezovat ústavně garantovaná práva osob? Je svoboda shromažďování, právo podnikat či volný pohyb osob na stejné úrovni jako za normálních okolností? A pokud ne, měl by stát kompenzovat jejich omezování?

SVOBODA, NEBO ZDRAVÍ?

„Ne, nemůžete si nakoupit, když nemáte roušku,“ povídá prodavačka podrážděně.

„Překrýt si pusu tričkem rozhodně není zakrytí úst!“

„Ne, nemůžete do autobusu, když máte roušku bez poutek!“

„Ne, neumožníme vám jít do práce. Máte teplotu 38,5!“

Nemůžu tedy nakoupit, cestovat, ba ani pracovat. **Omezují mě.** Berou mi mé svobody. Je to protiústavní! **Kde jsou má práva!**? Je to vůbec demokratický postup?

Otázky, které vyvstaly s novou situací, pandemií ohrožující celý svět, globalizovaný až do morku kostí, rezonují ve společnosti čím dál tím víc. I lidé, kteří dříve volali po porušování lidských práv – například zavedením trestu smrti – si začínají uvědomovat, že společnost bez lidských práv je společností, která se zasekla v době kamenné, a proto aktivně volají po vymáhání svých ústavou garantovaných práv. Bohužel, jak je již zvykem, došlo k naprostému nepochopení zásad liberálně demokratického státu.

Pokud se nemýlím, byl to právě John Stuart Mill, který ve svém díle a ve svém konceptu společnosti jasně definuje svobodu nám již známým výrokem, že *svoboda jednoho končí špičkou nosu druhého*, ergo máchat rukama není problém až do chvíle, kdy dostanu ránu do nosu.

Tvrdím proto, že nenosit roušky, shromažďovat se a zvat si lidi do hospody je naprosto v pořádku. Za předpokladu, že organizátoři dokážou zajistit, aby nedošlo k potenciálnímu šíření nákazy. To je ale v současné situaci téměř nemožné, neboť v celé ČR v současnosti probíhá téměř nekontrolovaný komunitní přenos.

Milí nově povstalí obhájci svobody, bojující proti opatřením a restrikcím, možná si říkáte, že bezbřehá svoboda přeci nemůže být doopravdivá svoboda. Koneckonců, **regulovaná svoboda je oxymóron!** Dovoluji si však rozporovat prostou otázkou: „Připadali jste si do začátku pandemie svobodní?“

Věřím, že odpověď bude ano. Vždyť **veškerou moc má v rukou lid!** Kam tím mířím?

Podle legislativy účinné na území ČR již pěknou řádku let, je přenos nakažlivých nemocí, a to především nemocí pohlavních, zakázán. Zákaz je bedlivě střežen a za porušení hrozí až drakonické sankce. Omezovat tedy zdraví jednoho kvůli nepozornosti, nedbalosti, či přímo škodolibosti druhého nemůže být v demokratické společnosti akceptováno. Dalším argumentem mohou být i trestné činy nedbalostní, či trestný čin způsobený s úmyslem způsobit nemalému množství populace rozruch, či škodu.

Jak je totiž známo, **práva zavazují.**

Suma sumárum, postup demokratický je a vůbec není protiústavní. Naše republika – ať už chceme, nebo ne – stojí na zásadách solidárního a sociálního státu, který respektuje práva většiny, chrání práva menšiny – jmenovitě pracovníků ve zdravotnictví, prodavaček, řidičů autobusů a mnoha dalších.

Jak by řekl T. G. Masaryk: „*Demokracie znamená, že každý občan může říct po vzoru francouzského panovníka Stát jsem já! Anebo trochu skromněji, I já jsem stát.*“

Já doplňuji, že jestli jsem stát já i ty, tak si máchej rukama jak chceš. Ale **opovaž se mi dát ránu do nosu.**